

felse for mange og volde en Del Bryderier. Derfor maa der efter min Mening stilles en Opfordring til den højtærede Indenrigsminister om, saa snart Loven er vedtagen, at se at slutte Traktater eller Overenskomster med de omboende Folk om enkelte Punkter, og jeg skal nævne et Par saadanne. Der kan først i enkelte Tilfælde komme Vanskeligheder frem med Hensyn til Forsørgelsesretten. Naar saaledes en dansk Mand udvandrer herfra i den unge Alder — de allerfleste af dem udvandre jo for Erhvervets Skyld — gør han det meget ofte med den Tanke at vende tilbage til sit Hjemland efter at have prøvet Lykken i Udlandet. Det har saa til Følge, at saadanne Folk ikke søge om at blive naturaliserede i det fremmede Land, og de ere desuden opdragne i den Tanke, at de have Indfødsret hjemme, og den mene de at have beholdt. Man kan ikke forlange af disse Folk, at de skulle studere vor Lovtidende, og følgelig vilde de foreskreyne ti Aar tid gaa, uden at vedkommende søger at bevare sin Indfødsret her eller at skaffe sig Indfødsret i det fremmede Land. En saadan Mand har saa i Trangstilfælde hverken Hjemstedsret her eller der, og det kan ikke blot være kedeligt for ham, men det kan ogsaa volde andre Bryderier. Den højtærede forhenværende Indenrigsminister udtalte i Fjor, at han i saa Tilfælde nok troede, vi vilde kendes ved vore forhenværende Undersaatter, og at den danske Stat i saa Tilfælde vilde stille sig human. Jeg haaber ogsaa, at der altid vil blive vist en saadan Humanitet, men jeg skønner dog ikke rettere, end at det altid er bedre at have en lovlig stadfæstet Ret end blot at skulle holde sig til Humaniteten.

Denne Lov vil vistnok ogsaa komme til at volde Bryderi paa et andet Punkt, nemlig med Hensyn til Ægteskabs Indgaaelse. Den Lov, vi her ere ved at vedtage, har allerede haft Gyldighed i Sverige et Par Aar, men der er dog en lille Forskel mellem den svenske Lov og de Bestemmelser, der her foreslaas. Der staar i dette Lovforslags § 11, 2det Stykke: „I øvrigt komme Lovens Bestemmelser kun til Anvendelse, saafremt det Forhold, der begrundes Erhvervelse eller Fortabelse af Indfødsret, ligger efter Lovens Ikrafttræden.“ Denne Bestemmelse staar, saa vidt jeg erindrer, ikke i den svenske Lov, og dens Vedtagelse vil have til Følge, at de Svenskere og Nordmænd, som indvandre her til Danmark og ville indgaa Ægteskab her, ikke kunne tilvejebringe den Attest, som i vor Fattiglovs § 42 kræves, nemlig

Hjemstedsbevis med Ret til Forsørgelse i Hjemlandet. Nu staar her i vor Fattiglov, at saa kan Indenrigsministeriet bevilge Tilladelse til Giftermaalet alligevel, og det antager jeg ogsaa vil ske i de fleste Tilfælde. Der staar rigtignok, at der skal være særlige Tilfælde til Stede, men jeg har ikke Grund til at tro, at vort Indenrigsministerium vil tage det for strengt i den Retning. Noget Bryderi vil det dog altid kunne volde disse Folk. Noget lignende Bryderi vil ogsaa kunne forvoldes Danske, som udvandre til fremmede Lande, men som jeg har oplæst, have Danske dog en Betænkningstid af 10 Aar at løbe paa med Hensyn til, om de ville søge Indfødsret i det fremmede Land eller ville bevare deres Indfødsret her ved at indgive Begæring derom til vedkommende Autoritet, Konsulen eller Gesandten. Hvis man vilde ønske en dansk Kvinde, som er bleven gift med en Udlandning her i Landet, til Lykke med, at hun har faaet Mand og er bleven gift, og saa dertil føjer: Maa jeg saa ogsaa ønske dig til Lykke med, at du med det samme i Dag har faaet et nyt Fædreland, vilde denne sidste Lykønskning vistnok ikke gøre noget egentlig hyggeligt Indtryk paa hende. Det vil dog sikkert have den Følge, at hun, hvis hun holder af sit Fædreland herhjemme, vil se at formaa sin Mand til at søge Indfødsret her, og det vil bevirke, at vi her i Rigsdagen i Fremtiden ville faa mange flere Ansøgninger om Indfødsret, end vi hidtil have faaet. Jeg har da det Haab, at man her i Rigsdagen og særlig i det Ting, som jeg har den Ære at være Medlem af, vil tage lidt mildt paa disse Ansøgninger. Man kan jo nok sige til en saadan svensk Mand, som vil indgaa Ægteskab med en dansk Kvinde: du kan jo bare vente, til de 12 Aar ere gaaede, saa har du Lov til at være her og kan ikke udvises i Trangstilfælde, men det er kun en daarlig Trøst, som jeg ikke tror, de ville slaa sig til Taals med. Man vil sikkert kunne vente mange flere Ansøgninger om Indfødsret end hidtil. I det hele taget er det en Erfaring, jeg har gjort som Medlem af dette høje Ting, at jo flere Rettigheder der knyttes til Indfødsretten, desto større Iver vil der blive for at opnaa Naturalisation, og jeg tror, vi allerede ere komne for vidt i den Retning. Den ærede foregaaende Taler nævnte allerede lidt derom, og vi vide jo, at vi i 1891 have knyttet Retten baade til Forsørgelse og Alderdomsunderstøttelse til denne Lov. Jeg tror, man vilde have gjort klogere i at have fulgt